

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 25

ὅτι ἔγιναν ὑπόδειγμα. Καθὼς μου γράφει σήμερον ὁ Κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, οἱ ἐν Πύλῳ φίλοι μου σκοπεῖτε, νὰ χαλῶσιν τὸν κόσμον καὶ δὲν θὰ ἴδωσιν ἄλλο ἢ τὸν Πύλον μὲν νὰ γίνεται καὶ εἰς τὴν Πύλον ἄλλο νὰ γίνεται μετὰ συνδρομῆς καὶ εἰς τὸν Βῶλον. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἡ ἀμίλλα ἐπεκτείνεται.

Ὅσοι μὴ ἐστέλατε προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυσικῶν μέχρι τῆς 28ης Μαΐου καὶ δὲν τὰς βλέπετε σήμερον, μὴ ἀνητυχῆσατε. Θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές, διότι σήμερον δημοσιεύονται αἱ καθυστερητάσαι τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μέλλοιτα Ἐβελπιν* (Π.Κ.Β.) *Φωστέρα τῆς Ἡπείρου* (Ν.Ζ.Ζ. ἰδοὺ τὸ πρῶτον) *Μίλιωνα τὸν Κροτωνιάτην* (Ι.Κ.Κ.) καὶ *Κέ. Ἰκ. Οὐάκ* (Θ.Π.)

Ἀλλαγὴ ψευδώνυμου: Ἐαρινὴ Νεφέλη (αὐτὸ μου ἦρσε περισσότερο [E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν κ' ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὰ ἄλλα, καὶ πόσον θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν σε εἶχα πλησιέστερα διὰ νὰ μου στέλλῃς ἀπὸ τὸν ὠραίον σου κήπον.)

Μικρὰ Μυσικὰ ἐπιθυμοῦν νάντα λαβῶσιν: τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἀστρον* μετὰ τὸ *Ἴον, Ἰδιοτροπὸν Νεάνιδα, Διαβολάκι τοῦ Πειραϊδῆς καὶ Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μετὰ τὸν *Μέλλοιτα Διαπλάστην, Δίχρομον Φούκιον, Λάτριδα τοῦ Ὠραίου, Πέταλον Ρόδου καὶ Φιλιμύσον Νεάνιδα* — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μετὰ τὸν *Νυκτοκόρακα, Ἀκακίαν, Προϊφιπία τῆς Ἐπιταλίου καὶ Χαρὰν τὸν Γονέων* — ὁ *Μικρὸς Ἀβδηρῖτης* μετὰ τὴν *Λωρίδα Παρθένου, Ἠλιακὴν Ἀκτίνα, Βασιλίτσαν τῶν Κυμάτων καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας* — ὁ *Ἰππότης τοῦ Πηλίου* μετὰ τὴν *Ἀπελπιν Ναύτην, Ἀἶσαν τοῦ Πηλίου, Ἀόρθον Κίτσορον, Ἰδιοτροπὸν Νεανίδα, καὶ Λωρίδα Παρθένου* — ὁ *Ἀπαστρέπτον Μανθᾶς* μετὰ τὴν *Ζαππίδα, Πιθηκάνθρωπον καὶ Ἀκτινοβόλον Ἀστρον* — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μετὰ τὸν *Τριπτόλεμον, Ναυαρχὸν Μακάροιν, Ἰνδοῦ τὸν Ἀγγέλιον, Χακίον Κρίνον καὶ Μαντιὰν τῆς Χίου* — ὁ *Σθενελαΐδας* μετὰ τὸν *Ἀστὴρα τοῦ Βέγα, Μαρίαν Ἀντοναρέτταν, Μόνωσιν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀγγέλιον τῆς Ἀγάθης* — ὁ *Μικρὸς Βολιώτης* μετὰ τὴν *Ἠλιακὴν Ἀκτίνα, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας* — ὁ *Ἐρθηδὸς τῶν Ἀντικυθίων* μετὰ τὴν *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Ἀκακίαν, Ἐνδοχὸν Μεσολογγίου, Ζαππίδα καὶ Μέγαν Ναπολέοντα* — ὁ *Μεριστέδς* μετὰ τὸν *Κένταυρον, Ἀκακίαν, Βαρναλγῶσαν Ὀρφανήν, Ναυακίαν καὶ Ἐλικωριάδα Παρθένου* — ὁ *Μερελίχ* μετὰ τὴν *Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου* — ὁ *Ἐργατικὸς Νύμφης* μετὰ τὴν *Ἀρμονίαν τοῦ Βουνοῦ* — ὁ *Βαρυσμάραδος Ζεὺς* μετὰ τὸν *Ἐνδοχὸν Μεσολογγίου, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ὁτασίαν Παραδείσου, Πεπρωμένον καὶ Μόνωσιν* — τὸ *Ταπεινὸν Γίασμῳ* μετὰ τὴν *Ζαππίδα, Πεπρωμένον, Βυλλέτταν τοῦ Χελμοῦ, Κόρην τοῦ Μοῦρα καὶ Κένταυρον* — ἡ *Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαρχοῦς* μετὰ τὴν *Ζαππίδα, Πικραμένην Καρδελῶν καὶ Λωρίδα Παρθένου* — τὸ *Ἐρθηδὸν Προσωπίον* μετὰ τὸν *Προμηθεά Δεσφάτην* — ἡ *Νεφελώδης Ψυχὴ* μετὰ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Δουκίαν τῶν Σαλόρων* — ἡ *Ἀστὴς τῆς Ἀθηνᾶς* μετὰ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Μυροβόλον Χαραγγήν* — ἡ *Βίρηνη ἢ Ἀθηναία* μετὰ τὸν *Περίον τῆς Μπακραιῶς, Ἀταθροῦν Ρόδου καὶ Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς: ἔλαθα μετὰ τὴν 28 Μαΐου θὰ καντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς *Φίλην τῶν Καλῶν, Μικρὸν Βολιώτην* (ἔχει καλῶς μετὰ τὰς ἐξετάσεις) *Βάσκον δὲ Γάμιαν, Πελίαν* (ὁ περὶ οὗ ἔρωτος εἶνε συνδρομητὴς πλησιέστερῃ ἢ ἀναπαύσει, εἰ) *Μελαγχολικὸν Ἐρμητέην* ([E] διὰ τὴν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς: τὸ ὄνομα τοῦ Μ. Α. δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοὺ το φανερώσω) *Βρύχωνα* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου καὶ, θὶ κλίμα καὶ διαγωνισμὸν καλλιγραφίας) *Θεσσαλομάγην* (ἔστειλα καὶ τὸν 22ον τόμον, ὁ ὅποιος ἐπέτιθε δὲ θὶ σου ἀρέσκει ἐπίσης) *Κυρία ἢ τὰς Καμελίας* ([E] μὰ εἶνε, βλέπει, καὶ ἡ τεμπελά! ἂν δὲν ἦτο αὐτὴ, δὲν θὰ εἶχα συγχέσει ἐπιστολὰς τόσο ὠραίας ὅσον τῆς *Ναυσίκας*: διότι καὶ σὺ γράφεις ἐπίσης ὠραία διὰ τὴν *Εὐθύνη* εἶδες τί ἔγραψα εἰς τὸ προηγούμενον) *Προῆν τῶν Ἀργείων* (χαίρει πού εἶσαι καλλιτέρας καὶ εὐχομαι πλήρη ἀνίρρωσιν ἂν εἶνε τώρα που θὰ πᾶς στὴ θουά, θὰ γίνῃς... περὶ!) *Ἀθήτηρον Πήλιον* (δὲν ἀμείβω, θὶ θὰ φανῆς ἀήτητον καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις) *Πύργον τῆς Πέτρος* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπλάσμα) *Ζὸ-Ζὸ* ([E] διὰ τὰ ὠραία ποὺ γράφεις, ἀλλ' εἰς ἕκαστον τετράδιον πρέπει νὰ ἐπιωλείης: δεκάλεπτον γραμμάτιον). ὁ *Ὀδηγὸς*, τὸ λέγει καλῶς: *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([E] διὰ τὴν ὠραιότητα ἐπιστολῆν τῆς *Ἰστέης*) *Κακίαν, Λεωνὸν Φασίλον ἔστειλα*) *Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* (βεβαί) *Σωφὸν Γ. Κρέμου* (ἔστειλα) *Νοσην Ρομφαίαν* ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν τὰ Μυροβόλα περιέπεσαν εἰς ἀχρηστὴν ὡς περὶ τὰ *Ταπεινὸν Γίασμῳ* [E] ὠραία ἢ περὶ Βελεστίνου ἐπιστολή σου) *Φρουρίον τῆς Μονεμβασίας* (εἰς ἕνα μόνον ἄρειες, ὡστε ἡ ἀγγελία ἦτο περιττή) *Μερελίχ* ([E] πολὺ μου ἦρσεν ἡ ἱστορία τῆς γούας) *Ἐλληνη Σκευδαρῆν* (ἔστειλα καὶ τί ὠραῖον δελτήριον!) *Διονυσίδα Πηγῆν* (ἢ περὶ ἧς ἔρωτος εἶνε συνδρομητρία: ὁ Φ.Κ. δὲν εἶνε ἀπ' ἐκεί) *Σ.Στάχου* (εὐχαριστῶ πολὺ: νὰ πάρῃ: καὶ ψευδώνυμον καὶ νὰ μου γράψῃς τακτικά) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἀμπερὶ ἡ ἰδέα καὶ περιμένω εὐγνωμοσύνην νὰ πραγματοποιηθῇ) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*: [4E] μὰ ὑπάρχουν καὶ ἀγόρια, τὰ ὅποια γράφουν ἐπίσης καλὰ: τὸ βλέπετε καὶ ἀπὸ τὰ Ἐνημα. θὰ σοὺ στέλω καὶ πάλιν τὸ βιβλίον, τὸ ὅποῖον φαίνεται, παρέπεσον) *Υψητέην Ἀετὸν* ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, ἔστειλα) ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου;) *Ναυτοπούλα* *τοῦ Μεσολογγίου* ([E] καὶ ποὺ ξεύρω ἐγὼ ποὺ εἶνε ἡ... Σπιτοπούλις;) ὄχι, αὐτὸ που λέγεις, εἶνε πρόνομιον μόνον τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν) *Ἀεροναυτην* (καλῶς ἦλθε: ἀλλ' ἡ ταξειδιωτικὴ στολὴ δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ἐμποδίσῃ) *Μαραμίον Κρίνον* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς: ἔλαθα μετὰ τὴν 28 Μαΐου θὰ καντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὰ μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου
Ὁ γάμος τῶν λίανων, ἐκεῖ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῷ ἡμερῶν μας εἰς φακίλλους, ὡς ἕκαστος περιεχέι 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

252. **Δεξιόγριφος.**
Εἶμαι ποῦλὶ τῆς ἐρημίας·
Λοιπὸν, ἂν στή σωνή μου,
Ποὺ ἀντιλαλοῦνε πένθημα
Αἱ κώχες τῆς ἐρήμου,
Καί: προσθήγη: ποὺ ἀπαιτεῖ
Τὸ Κράτος, — γὰ φιλτάσου,
Θάρχησά νὰ τρανάζωμαι
Ὅσον χορὴ ἐμπροστά σου

253. **Μεταγραμματισμὸς.**
Στῶν βασιλέων τῆ σερχὴ
Τὸ ὄνομά μου γράψ' το...
Ἄν ἕνα γράμμα μου ἀλλάξῃ,
Λαμποκοπῶ κ' ἀστράφω.

254. **Ἀέννημα.**
Ἄφ' οὗ εἶδε π λεμο,
περάσαν τόσοι χρόνοι...
Πόλιν δὲν εἶπα: Ἄλλὰ πῶς;
τί ἀκούω;... ἔφημερόντι;!

255. **Διπλοῦς Ἀναγραμματισμὸς.**
Ἐνῶ μ' ἐδέλεπτε ἦτοχο,μ' ἐσπρώξατε ὠλύται,
Ἐγ' ὁμοῖ δὲν ἀγρίεψα, καθὼς παρατηρεῖτε...
Ἄλλ' ἐπειδὴ μ' ἐσπρώξατε καὶ δευτέρη,θυμῶνω
Κ' ἔνυν ξερότοπο εὐθὺς κι ἐγὼ σὰς φανερώνω.
256. **Πυραμίς.**
Ἐν.ς θεὸς πανάρχαιος εἰς τοὺς σταυροὺς πη-
[γαίνει.
Στοιχίζον ἀπ' τὰ τέσσαρα ἢ κορυφὴ μου εἶνε,
Καὶ τέσσαρες ἀκοῦ οὐδοῦν Ρωμαῖοι ἔακουσμένοι.
Πῶς εἶμαι καὶ πῶς πλέκομαι, λῦτὰ μου, τώρα
[κρίνει!

257. **Συλλαβικὸν Τρίγωνον.**

- 1. — Ἄμνη τῆς Ἑλλάδος.
- 2. — Μέτρον.
- 3. — Ἀρχαία βασιλοπάρις.

258. **Μακρικὸν γράμμα μετὰ διπλῆς ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.**
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδὸς γράμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις ὡς ἀντιθέτα διὰ μὲν τῶν ἀρχικῶν νάποταλοῦν τὸ ὄνομα ἀκρωτηρίου, διὰ δὲ τῶν δευτέρων γραμμάτων ἔντομον:

Πηγεῖος, ἔξκος, ἀγγλαὸς, ζίφος, εἶδιος, Ἐλατος

259. **Διπλῆ Ἀκροστιχὴς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.**

Αἱ ζητούμεναι λέξεις ν' ἀναγραμματισθοῦν ὥστε νάποταλέσουσιν ἄλλας τόσας, σχηματιζούσας διὰ μὲν τῶν ἀρχικῶν των ρωνηντῶν τῶν τοιοῦτων:

--***

διὰ δὲ τῶν δευτέρων γραμμάτων ἑλλισοσύμφο-
νον τοιοῦτον:

--***

- 1, Εἰς τῶν Τετάνων. 2, Ἐπίρρημα συγκριτικοῦ βιβλοῦ. 3, Δένδρον. 4, Τίτλος εὐγενείας. 5, Ἰονικὸν διάστημα. 6, Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. 7, Ὑποδιαίρεσις κράτους.

260. **Αγοπαίγνιον.**

Τι κοινὸν μεταξύ στρατοῦ καὶ θερμομέτρου;

261. **Γρίφος παραστατικὸς.**

Ἐπίρρημα ποσοτικόν, βαθμοῦ συγκριτικοῦ.
— Ἀρνητικόν. — Πρῶτος: δισύλλαβος. —
Ἄρθρον κατὰ πληθυντικόν.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀσκήσεις εἰλήφθησαν ἐκ τῆς βρα-
βευθείσης συλλογῆς τοῦ ΑἴΘΕΡΟΣ.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δὲ τὸς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος θῶς 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διγατώμεται τῶν 10 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Π αὐὸ προσωπὸς ἀνταλλαγῆν Μ Μυσικῶν,
— Προῆ τῶν Ἀγγέλων. (Δ, 76)

Σ υγχάσω τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως διὰ τὸ
βραβεῖόν μας. Ἠλίεζα ψευδώνυμον. —
Ὀλυμπός. (Δ, 77)

Π αὐὸ τὴν ἀνταλλαγὴν δελταρίων καὶ εὐχα-
ριστῶ τὸς φίλους. — Démétrius J. Zoides, Salonique. (Δ, 78)

Π αὐὸ τὴν ἀνταλλαγὴν δελταρίων. Εὐχαριστῶ
τοὺς μετ' ἐμοῦ ἀνταλλάξαντας. — I. Μα-
ραγιάννης. Ἠράκλειον (Κρήτης) (Δ, 79)

Ο Μακρολαχίης εὐχεται εἰς τοὺς φίλους τῆς
Διοπλάσεως συμμητῆτάς του, καλὰ ἐξετά-
σεις. (Δ 80)

Α νταλλάσσω δελτάρια καὶ Μ. Μυσικὰ με
τὸ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον. — Χατζημιχαλάκης,
Στοῖ Ἀρσακίου, Ἀθήναι (Δ, 81)

Ὁ Ἀλβέρτος Λούβεν δὲν εἶχε κανέ-
νη συγγενῆ εἰς τὸν Ἅγιον Μαρτίνον.
Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἔ-
μειναν ἀπὸ πολλοῦ εἰς Ροττερνδᾶμην τῆς
Ὀλλανδίας. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε φύ-
γη τῶσιν μικρὸς ἀπὸ τὸ Φιλσοβούργον
διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅτε δὲν
εἶχε καμμίαν ἀνάμνησιν τῆς νήσου.
Πρῶτοντι, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀριστεῖς μας,
μόνος ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς εἶχε ἀκμῆ
τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀποικίαν
τῆς Ἀντιγόας. Ἦτο λοιπὸν διὰ
τὸν Ἀλβέρτον Λούβεν μοναδικὴ ἡ εὐ-

καίρια νὰ πατήτῃ, διὰ τελευταίαν βε-
βαίως φοράν, τὸ πόδι του εἰς τὸν τόπον
ὅπου εἶχε γεννηθῆ.

Καὶ φησίζεσθε τὴν συγγίνην του.
Ὁ «Γοργὸς» ἔμεινεν εἰς τὸν λιμένα
ἐκεῖνον εἰκοσιτέσσαρας μόνον ὄρας. Ἐ-
κεῖ, οὔτε ὁ Χάρρης Μάρκελ, οὔτε κανεῖς
ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του διέτρεχαν τὸν κίν-
δυνον μήπως ἀναγνωρισθοῦν. Ὁ κίν-
δυνος αὐτὸς ἦτο μεγαλύτερος εἰς τὰς
ἀγγλικὰς Ἀντίλλας, τὴν Ἀγίαν Λου-
κίαν, τὴν Ἀντιγόαν, τὴν Δομινίκαν, ἐ-
που ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν, καὶ ἰδίως
εἰς τὴν Βαρβάδος, ὅπου ἔμεινεν ἡ κυρία
Κητλεν Σέυμουρ, ὅ-
που βεβαίως θὰ πα-
ρετείνετο ἡ διαμονὴ
τῶν ἀριστεῶν τῆς
Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Ὁ κ. Πάττερσον
καὶ οἱ νεαροὶ σύν-
τροφοὶ του περιωρί-
θησαν νὰ κάμωσιν ἕνα
περίπατον εἰς τὴν
μακρὰν ἔδδον τὴν ὀ-
ποιᾶν ἀποτελεῖ ἡ πό-
λις τοῦ Φιλσοβούργου,
καθὼς εἶνε κτισμένη
ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἀλι-
πέδου τῆς δυτικῆς
πλευρᾶς τοῦ λιμένος.

Ἐτελείωσεν ἡ ἐ-
πίσκεψις τοῦ Ἀλβέρ-
του Λούβεν, καὶ ὁ
«Γοργὸς» δὲν εἶχε
πλέον νὰ κάμῃ ἄλλο
παρὰ νὰ σηκωθῆ στὰ
πανιά. Ἀλλὰ, ἐν τῇ
ιδιότητι των ὡς Γάλ-
λοι, ὁ Λουδοβίκος
Κλωιδῶν καὶ ὁ Τω-
νής Ρενὼ εἶχαν με-
γάλην ἐπιθυμίαν νὰ
δείξουν τὴν παρου-
σίαν των εἰς τὸ γαλ-
λικὸν μέρος τῆς νή-
σου, τὸ ἐπὶ οὗ καί-
ται πρὸς βεβαίαν καὶ
κατέχει τὰ δύο τρίτα

Ἐπερνοῦσαν τὰ ἀπογευματὰ εἰς τοὺς κήπους. (Σελ. 190, στήλ. α')

περίπου τής δλικής επιφανείας της. **Ήθεσαν, αν ήτο δυνατόν, να περάσουν μίαν ημέραν εις την πρωτεύουσάν της, — την Μαριγώ.**

Ο Μέντωρ έβολδοσκοπήθη, και έκρινεν έντελώς φυσικήν τήν αίτησίν των, αφού μάλιστα τδ δρομολόγιον καθόλου δέν έτροποποιείτο, αν ή αίτησις αύτή έπραγματοποιείτο.

— Αφού, είπεν, ο Άλθέρτες έπάτησεν έδώ τδ όλλανδικόν έδαφος, δικτι τάχλ ο Λουδοβίκος και ο Τωής, Άρκα δ ε ά μ φ ω, να μήν πατήσουν τδ γαλλικόν;

Έπήγε λοιπόν ο κ. Ορτίος Πάττερσων και ήρε τον Χάρρη Μάρκελ τφ άνεκοίνωσε την πρότασιν και την ύπεστήριξε με τδ δέοντα έπιχειρήματα.

— Ποία είναι ή απάντησίς σας, πλοίαρχε Πάξτων; ήρώτησε.

Ο Χάρρης Μάρκελ βεβαίως έπροτιμούσε να μήν πολλαπλασιάστη τούς σταθμούς του. Άλλ' αύτήν τήν φοράν δέν είχε κανένα εύσχημον λόγον διά ν' άρνηθή. "Αν έφευγε τδ βράδυ ο «Γοργός», τήν έπιούσαν θά ήτο εις τήν Μαριγώ, και από εκεί μετά σαρανταοκτώ ώρας θά έφευγε διά τον Άγιον Βερθολομαίον.

Ούτω και ένένειτο. Τήν 5 του μηνός, κατά τās 9 τδ βράδυ, τδ τριτίστον έξέπλευσε από τδ Φιλαδούργον. Η νύκτα ήτον ώραια, με πανσέληνον, ή θάλασσα χωρίς κύματα, και ο ευνοϊκός άνεμος έπέτρεψεν εις τδ πλοϊον να ταξειδεύη πρωτο-δε ύτε ρα με τούς πρόποδας δεξιά.

Οι επιβάται έμειναν εις τδ κατάστρωμα έως τδ μεσάνυκτα, καταμαγευμένοι από τδ θαυμάσιον εκείνο ταξειδι τής νυκτός. Έπειτα έπήγαν εις τούς θαλαμίσκους των, και δέν έξήπνησαν παρά τήν στιγμήν που έπονιζέτο ή άγκυρα.

Δέν έμεινε κανείς παρκαπονεμένος από εκείνο τδ ταξειδι. Οι Γάλλοι άποικοι τούς έγκυαν έγκραδιωτάτην υποδοχήν, αι δέ άρχαι τής πόλεως προσέκάλεσαν τούς άριτείς εις γεύμα, όπου έπρόκειτο να παρακαθήσουν σαράντα τδ όλον πρόσωπα, όλοι Άντιλιανοί.

Τήν έορτήν εκείνην διωργάνωσεν ο κ. Άνσελμος Γκιγιών, ένας από τούς μεγαλεμπόρους τής πόλεως, όστις μάλιστα ήλθεν εις τδ πλοϊον και παρεκάλεσε τον Χάρρη Μάρκελ να λάβη μέρος εις τδ συμπόσιον, τδ όποιον έδίδετο αύθιμυρον εις τήν αίθουσαν τής δημαρχίας.

Άλλ' ο Χάρρης Μάρκελ, ότον και αν ήτο τολμηρός, δέν ήθέλησε να δεχθή αύτήν τήν πρόσκλησιν. Είς μάτην ο κ. Πάττερσων συνήνωσε τās παρακλήσεις του με τās παρακλήσεις του κ. Γκιγιών. Αμφοτέροι υπεχώρησαν άπρακτοι ένώπιον τής άκραδάντου άπαράττω, που είχεν ο κυβερνήτης του «Γοργός», ούτε αύτός ν' άφήσιν τδ πλοϊόν του, άλλ' ού-

τε εις κανένα εκ των νευτιών να έπιτρέψη τήν έξοδον.

— Θα λυπηθώμεν πολύ διχ τήν άπουσίαν σας, πλοίαρχε Πάξτων, είπε τότε ο κ. Γκιγιών. Οι έπικιοι τούς όποιους σας κάμνον αυτοι οι νέοι, αι φροντίδες με τās όποιας τους περιβάλλετε εις αυτό τδ ταξειδι, ή έπιθυμία τήν όποϊαν είχιν να σας έκφράσουν δημοσίαν τήν ευγνωμοσύνην των, αυτά τλ αίτια μ' ένεθάρρουν να έπιμείνω και λυπούμαι πολύ διότι δέν κατώρθωτα να σας πείσω.

Διά να δώση πέρας εις τήν συνομιλίαν, ο Χάρρης Μάρκελ έκαμε μίαν ψυχράν υπόκλησιν, και ο έμπορος άνεχώρησεν από τδ πλοϊον.

Πρέπει όμως να σημειώσωμεν ότι, όπως εις τον κ. Χριστιανόν Χάρμπι, δέν έκαμεν ούτε εις αυτόν καλήν έντύπωσιν ο κυβερνήτης του «Γοργός». Αυτή ή τραχεία και άγριωπή φυσικονμία, όπου δλόκληρος βίος έγκλημάτων και βιαιοτήτων είχεν επιθέτη τήν σφαργιά του, δέν ήτο δυνατόν παρά να έμπνεύσει τήν αντίπαθειαν, αν όχι τήν δυσπιστίαν. Άλλά πώς να μήν πιστεύση κανείς τδ λόγι τω) επιβατών και του κ. Ορατίου Πάττερσων, οι όποιοι έπλεκαν τήν πανηγυρικόν του πλοίαρχου Πάξτων; Δέν τον είχεν ένλεξι ή κυρία Κητελιν Σέυμουρ; Και βεβαίως αύτή ή κυρία δέν ήτο δυνατόν ν' άπορασίη χωρίς να λάβη καλās συστάσεις και πληροφορίαις...

Προς ετίματρον, όλίγον έλειψε εκείνην τήν ημέραν να κρημισθή έντελώς τδ οίκοδομημα των έλπίδων του άρχιπειρατου και τω) συντρόφων του, μολονότι ή περίστασις εκείνη συνετέλεσεν όπως αύξήση ή υπόβληψις τήν όποϊαν έπρεπε να έχουσι οι κάτοικοι τής πόλεως; προς τόν κυβερνήτην του «Γοργός» και τδ πλήρωμά του.

Τήν προτεριάαν του κατάπλου του «Γοργός», τδ άγγλικόν βρίκιον «Πυγολαμπις» εύρίσκετο άκόμη εις τήν Μαριγώ. Ο κυβερνήτης του έγνώριζε πολύ καλὰ τδ) κ. Πάξτων, και τον έπαινούσεν ώ; ευγενέστατον άνθρωπον. "Αν ήξευρεν ότι έπρόλειτο να έλθη εκεί ο «Γοργός», βεβαίως θά τού έπερίμενε, διά να σφίξη τδ χέρι του παλαιού του φίλου. Άλλά ή «Πυγολαμπις» ήτο φορτωμένη και άπέπλευσε; πιθάνην μάλιστα να σσηνητήθη τήν νύκτα εκείνην με τόν «Γοργόν» παρά τδ δυτικὰ παράλια τής νήσου.

Ο κ. Γκιγιών έκαμε λόγον εις τόν Χάρρη Μάρκελ διχ τόν κυβερνήτην τής «Πυγολαμπιδος», και φαντάζεσθε πλέον τί φόβος τον έπικαιε, εκείνον τόν έλεσιμόν, όταν έσυλλογίσθη τί θά συνέβαινε, αν παρρουσίεζο έμπρός του καιεις από τούς φίλους του πλοίαρχου Πάξτων.

Τώρα όμως τδ βρίκιον εκείνο άρμένιζε προς τήν Βριστόλην, και δέν υπήρχε κίνδυνος να το συναντήσουν εις τός Άντίλλας.

Όταν ο Χάρρης Μάρκελ είπε τδ διατρέξαντα εις τόν Τζών Κάρπεντερ και τόν Κόρτην, αυτοι έταράχθησαν υπερβολικά.

— Φθιγά τήν έγλυτώσαμε! έπανέλαβανεν ο ναύκληρος.

— Μήν το ήπτε στους άλλους, έπρόσθεσεν ο Χάρρης Μάρκελ. Είνε περιττόν να τους τρομάξωμε. "Ας έχουμ μόνον τδ μάτιχ των τέσσερα...

— Ούφ! ποτε να ξεμπερδέψωμε μ' αυτά τδ καταραμένα νησιά! είπεν ο Κόρτης. Μου φαίνεται πως βλέπω κι από μιά θηλειά κρεμασμένη σε κάθε κλαδι των δένδρων!

Είχε δίκαιον ο Κόρτης αν ή «Πυγολαμπις» εύρίσκετο εις τόν λιμένα τήν ημέραν του κατάπλου του «Γοργός», ή δουλειά των πειρατών θά ήτο τελειωμένη...

Το γεύμα έδόθη τδ βράδυ. "Εγιναν προπόσεις, μεταξόν των όποιων και υπέρ του πλοίαρχου Πάξτων. Ομιλήσαν διχ τδ πρώτον μέρος του ταξειδιου, τδ όποϊον έξετελέσθη υπό όρους ευνοϊκωτάτους. Έξεφράσθη ή εύχή να εύδοθη και τδ δεύτερον μέρος καλλίτερα από τδ πρώτον. Οι νεκροί Άντιλιανοί έμελλον πράγματι ν' άποκομίσουν άληθμονήτους άναμνήσεις από τήν επίκαιφίν τω) εις τας Δυτικās Ινδίας, όπου άνέπνεαν τόν γενέθλιον άέρα...

Κατά τδ επιδόρπια, έγερθεις ο Λουδοβίκος Κλωδιών, άνέγνωσεν ευχαριστήριον, γλαφυρότατα γραμμένον και άπειθυνόμενον προς τόν κ. Άνσελμον Γκιγιών και τούς προκρίτους τής άποικίας, διχ τήν συμπαθή τω) υποδοχήν, ήτις συνήνωσε τήν Γαλλίαν, τήν Άγγλίαν, τήν Δανίαν, τήν Ολλανδίαν, τήν Σουηδίαν, εις τδ άδελφικόν εκείνο συμπόσιον.

Ηλθε κατόπι ή σειρά του κ. Ορατίου Πάττερσων, ο όποιος δέν ήτο δυνατόν ν' άφήσιν άνευ άπαντήσεως τās πολυκρήτους προπόσεις που είχιν γίνη υπέρ του άξιοτίμου υποκαίμενου του και υπέρ των νεαρών συμπαικτιών του. Φαντάζεσθε πλέον τδ έλληνικά και τδ λατινικά ρητά που άράδιασεν ο άξιος οίονόμος! Ο Όμηρος και ο Βιργίλιος, ο Άνακρέων και ο Ορατίος έπήραν κ' έδωσαν, ή μάλλον έδωσαν μόνον, διότι έδίδεται εις τόν ρήτορα τās ώραιότερας φράσεις του δια να σιολισθι με αύτας τόν επιδόρπιον λόγον του! Τά εύγα και τδ χειροκροτήματα έπισαν βροχηρόν, όταν ο κ. Πάττερσων εκάθησεν εις τήν καρέκλαν του.

(Έπεται συνέχεια).

Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Άγαπητοί μου,

Ζωολογικός Κήπος του Φαλήρου είχε κατ'αυτās έορτήν. Τόν ίπισκέφθησαν εν σώματι οι μαθηται των σχολείων Πετραίως, και χάριν αυτών έπαιξε μουσική, κ' έγιναν παιγνίδια, και δίκφοροι ρήτορες ώμίλησαν περί τής όρειλομένης προς τδ ζώα αγάπης.

Οι ρήτορες ήσαν πολύ εύγλωττοι και πολύ ζώφλοιοι. Είπαν ότι πρέπει ναγαπώμεν τδ ζώα διχ τās ύπηρεσίας των προς τόν άνθρωπον. Ύπεθύμισαν, ότι τδ ζώα μās βοηθοῦν εις τās έργασίας μας ως οι καλλίτεροι και πιστότεροι ύπηρέται: ότι τδ ζώα μās τρέφουν και μās ένδύουν διά του ίδιου των σώματος: ότι τδ ζώα άρτρίβουν τήν γήν μας και κινούν τās άμάξας μας και τέλος, ότι τδ ζώα μās άγαποῦν, μās δικασκελάζου και πολλακίς μās σώζου. Και ως παράδειγμα άνέφεραν μετξόν των άλλων και τούς περιφύμου; σκύλους του Άγίου Βερνάρδου επί των Άλπειων, οι όποιοι τούςσους ανθρώπους, κινδυεύτντα; να πλώσσουν και να τρυπεί εις τδ χιόνια, τούς άνεκάλυψαν, τούς έξείχαψαν, τούς ώδήγησαν, τούς μετέφεραν, τούς έσωσαν.

Τδ συμπέρασμα των ρητόρων ήτον, ότι δέν πρέπει να κακομεταχειρίζομεθα, άλλ' άπειναντίως ναγαπώμεν και να προστατεύωμεν τδ τόνον ευεργετικὰ και ώφέλιμα εις τόν άνθρωπον ζώα. Φυσικά! πρέπει ναγαπώμεν τόν έλέφαντα, ο όποιος μās παρέχει τδ πλήτηρα του κλειδοκουμάλου να μη κτυπώμεν τόν ίππον, ο όποιος μās μεταφέρει επί των νώτων του να περιποιούμεθα τήν άγέλαδα, ή όποια μās χειρίζε τδ γάλα της να μη φοιεύωμεν τδ πτηνά, τδ όποια καταστρέφουν τδ βλάδερα έντομων των άγρών μας να μη βτανίζωμεν τήν γάταν, ή όποια μās λυτρώνε από τούς ποντικούς. Τδ αίσθημα τής δικαιοσύνης μās επιβάλλει αύτήν τήν αγάπην προς τδ δυστυχή πλάσματα, τδ όποια θυσιάζονται, διά να μās ύπηρετοῦν και να μās ώρελοῦν παντοιοτρόπως.

Τα ζώα όμως τδ άχρηστα και τδ επιβλαβή; Πρέπει να τάγαπώμεν και αυτὰ και να τς προστατεύωμεν; Η μήπως έχομεν τδ δικαίωμα να έξοσλήσωμεν κατ' αυτών όλην μας τήν σκληρό-

τητα; Και ο άστικός μās ώρελεί, διότι μās δίδει τδ νοσημώτατον κρέας του. Άλλὰ τί άλλην αγάπην είμφορούμεν να δείξωμεν προς αυτόν, παρά... να τον βράτωμεν ζωντανόν;

Αν ή χρησιμότης των ζώων ενι: ο μόνος λόγος, διά τόν όποϊον πρέπει να τάγαπώμεν, δικιούμεθα να συμπεράνωμεν ότι καμμίαν αγάπην και καμμίαν έπιείκειαν δέν όφείλομεν προς τδ άχρηστα και τδ επιβλαβή. Έν δέ τούτω μās έφαίνετο σληρόν και παράλογον, και ήθέλαμεν να έπεκτείνωμεν τήν αγάπην μας και τήν προστασίαν μας προς όλα τδ ζώα άνεξαιρέτως, θά ήτο κίνδυνος να έγκαταλείψωμεν μετ' όλίγον τās οίείας μας εις τούς ποντικούς και τās καταρτίδας; τδ δέ δάτη μας και τούς κήπους εις τδ θηρία και εις τδ άγρίμια, τδ όποια ούτε να φυτορραγώμεν δέν θά μας έπέτρεπαι...

Είς όλα αυτὰ τδσυμαβίβαστα και τδ αντιφατικά, που είναι τελοσπάντων ή αλήθεια; πώς πρέπει να σκεσθή κανίς, χωρίς φόβον να φθάτη εις άσφα συμπεράσματα και εις γελοίας ύπεροβόλας;

Η αλήθεια, κατὰ τήν γνώμην μου, είναι ότι πρέπει ναγαπώμεν τδ ζώα, όχι διότι είναι χρήσιμα, άλλ' άπλούστατα διότι είναι ζώα. Πλάσματα δηλαδή ζωντανά, με σάρκα, με νεύρα, με αίσθησιν. Σκληρότης και κακία δέν έπιτρέπεται προς κανέν έμψυχον, προς κανέν ζωντανόν. Τα ζώα αισθάνονται πονούν, ύτοφέρουν. Αν είναι τούτω άναντιρρητόν, είναι άναντιρρητόν έπίσης ότι δέν πρέπει να τα βασανίζωμεν. Πόνον άνευ λόγου δέν πρέπει να προσξενώμεν εις κανένα. Θά ήτο σκληρότης. Κι σκληροί δέν πρέπει να είμεθα ποτέ. Και όχι μόνον ήμεις δέν πρέπει να είμεθα σληροί, άλλ' έφ' όσον είμφορούμεν, πρέπει να έμφοδίζωμεν και τούς άλλους να είναι.

Εκ τούτου μās επιβάλλεται ή προστασία προς τδ ζώα, — τδ όποια φεύ! έχουμ τούςσους έχθρούς, — και προστασία σημαίνει αγάτη.

Λοιπόν, ή αγάτη μας προς τδ ζώα πρέπει να είναι γενική. Να επεκτείνετα εις όλα τδ ζώα, εις όλα τδ είδη, εις όλα τδ άτομα, και όχι μόνον εις εκείνα που μās ύπηρετοῦν. Τούτω θά ήτο ένωτήμιας. Όλοι άγαποῦν τδ σιυλάκια των, αλλά θά τοι; χρεωστῶ χάρη αν άγαποῦν όλα τδ σιυλάκια του κόσμου. Και ο σληρότερος άνθρωπος περιποιείται τήν άγέλαδα του, ή όποια τού δίδει σκράντα όκάδες; γάλα τήν ημέραν; άλλ' θά τον έλεγα ευγενή και άνπτυγμένον άνθρωπον, μόνον αν ήξευρα ότι άγαπᾷ και τās ξίνας.

Τώρα, αν φονεύωμεν ζώα διχ τās ανάγκας μας, αυτό ούτε σληρότητα σημαίνει, ούτε έχει σχέση με τήν αγάπην μας. Διά να τραπώμεν, θά φονεύωμεν

διχ να λυθηώμεν, θά φονεύωμεν. Έκατόμβαι προβάτων, διότι είναι ώφέλιμα! έκτόμβαι ποντικῶν, διότι είναι επιβλαβείς. Η άνάγκη μās επιβάλλει τās ζωοκτονίας αυτās. Άλλὰ χωρίς λόγον, χωρίς ανάγκην, δέν πρέπει να φονεύωμεν τδ ζώα, και ούδέποτε, διχ κανένα λόγον, και ότν άκόμη είμεθα ύποχρεωμένοι να φονεύωμεν, δέν πρέπει να τα βα σα νί ζ ω με ν.

Εδιάδωξα έσχάτως, ότι εις τήν Άγγλίαν έγινεν έτιςείχα ύπερ... των άστικών. Να μη τούς τρώγουσ; όχι, διότι είναι νοσημώτατοι και θρεπτικοί. Να μη τούς φονεύουσ; Όχι... διότι πώς θά τούς φάγουσ; Άλλὰ τί;... να μη τούς βράζουσ ζωιτικούς; δηλαδή να τούς στραγγιλίζου; πρώτα, να τούς δίδου ένν θάνακτον ότω τδ δυνατόν ταχόν, διχ να μήν ύρίστανται τδ δυστυχή ζώα τδ μαρτύριον του διά βρασμῶ φρικώδους θανάτου.

Το περιστατικόν αυτό μās έξηγει τήν λογικήν και άνευ ύπεροβολῶν ζωοφιλίαν. Είναι ή ζωοφιλία, τήν όποϊαν κάθε ευγενής, άνπτυγμένος και φυσικά ευέπισθητος άνθρωπος αισθάνετα μέχρις ένδς σημείου, περαν του όποϊου τδ ευγενές αίσθημα καταντᾷ άνοησία και τρέλλα.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΔΩΝ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

— Τι περιέρχζ ζώα, αλήθεια, που είναι οι άνθρωποι! — έφώναξ σήμερα, ένω έδιάδωξα τδ μεγάλο βιβλίον μου, έπου περιέχονται περιεργότατα πράγματχα...

Φαντάζομαι τώρα, με τί περιέργειν περιμένετε να σας είπω τί πράγμα από όλα αυτὰ τδ περιέρχζ ήτο τόσο περιεργον ώστε μ' έκαμε να φωνάξω έτσι!

Λοιπόν, μάθετε ότι εις τόν Ινδικόν Όκεανόν κένται αι νήσοι Νικολά, και ότι οι ίθαγενείς των νήσων εκείνων έχουμ ιδεικίτεραν συμπάθειαν προς τδ παλιὰ ψηλὰ καπέλλα. Τα δλοκαίνουργα, δέι τα παίριον τδ κυττάζου με ύποψίαν, κουνούν τδ κεφάλι των και δέν έννοούν να τδ χώστου μίση σ' αυτὰ. Άλλά τδ μετχχρισμένη τα ζητοῦν και τα θέλου. "Αν τζειδεύετε εις τδ μέρη των, θά τούς ίθτε να φαρεύου με τδ μονόζυλά των δλόγυμοι, άλλ' με ψηλδ καπέλλο, μᾶρσ ή στιχί με μαύρη κορδέλλα. "Αν θέλετε μάλιστα να φατε τότε φθηνά-φθηνά Ινδικά καρύδια μεγάλα και με γάλα, βγάλετε τδ μεταχειρισμένο ψηλδ καπέλλο σας και δώστε το εις ένα ίθαγενή. Αυτός θά σας δώση εις άνάλλαγμα 55 έως 65 καρύδια. Τόσο είναι τδ τρέχον τιμολόγιον τής άγοράς των καπέλλων εις εκείνα τδ μέρη...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ—ΚΟΥΡΕΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο Αχιλλεύς, όπως τον έβρισκε ο νουνός του, η Δελός, όπως τον έβρισκε ο σπύρις, έγινε μια μέρα κουρέυς, — δηλαδή ο υλιέας, όπως έλεγε ο υλιέας. Διότι ο Αχιλλεύς μας δεν έπρόφερε καλά τ' όρθε.

Ο Αχιλλεύς είχε ώρατα σγουρά μαλλιά, κάτι ξανθά μαλλάνια μακρυά, που έπεφταν έως τόν ώμο του. Και η μαμμά του έκαμάρονε τ' παιδάκι της και τ' ώρατα μαλλάνια του.

Ο Αχιλλεύς όμως δεν έκαμάρονε καθόλου, δεν του έριξαν καθόλου τ' μακρυά μαλλιά, διότι τον έκαμναν ν' φαίνεται σαν κοριτσάκι. Και όλο έλεγε στη μαμμά του ν' τ' κόψη. Η μαμμά όμως έλεγε:

— Άμα θ' αγγίξω τ' έξ έτων, θ' φωνάξω τόν κουρέα ν' έλθη σ' ό σπίτι, ν' σου κόψη.

Έπρεπε λοιπόν ν' περιμένη ένα μήνα. Ένας μήνας είναι παραπολύ... είναι

νά τον αφήσουν, έτσι μια έβδομάδα. Και με ποίον έγελοῦσαν τότε όλα τ' αγοράκια και τ' κοριτσάκια που τον έγνώριζαν;

Έγελοῦσαν με τόν Αχιλλέα, που ήταν κουρευμένος έτσι άσχημα.

Μά, βέβαια! — ποίος του είπε ν' είναι τόσο παρήκοος και ν' θέλη μόνος του ν' κόψει τόν κουρέα;

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΔΑ ΟΝΕΙΡΟ :

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ]

(Εισέρχεται τυλιγμένη μέσα στην πλατιά της ποδιά με μαρτίνα.)

— Ό! τί ώρατο όνειρο που είδα απόψε! Όνειρο, μά τί όνειρο! Σάν παραμῦθι... γεμάτο από τόσο ώρατα πράγματα, που... ούτε σ' όν ύπνο σας δεν τα είδατε!

Δέν το πιστεύετε, αί... Μά, που το ξέρω έγώ, άν βλέπουν όνειρα οι μεγάλοι; Η μαμμά λέγει πώς βλέπουν, και πολλές φορές μου λέγει τ' δικά της, μά δεν μ' άρξουν... Είναι σοβαρά, μονότονα... σαν τ' πράγματα που γίνεται τήν ημέρα... Δηλαδή, όχι κάθε μέρα... Διότι αυτό που βλέπετε και γίνεται σήμερα, μή θαρραίτε πώς γίνεται κάθεμέρα!...

Τέλος πάντων, έγώ βλέπω έκτακτα όνειρα. Απόψε έβλεπα πώς έπληθαινα σ' ό σπίτι, ατρός κ' έφορούσα μια ώρατα μεγάλη πελερίνα, σαν τής μαμμάς. Νά την κι' όλας... (Σκεπάζεται γρήγορα με τήν πελερίνα, και στρέφει προς τ' κοινό.)

Βλέπετε τί ώρατα που είναι; Κόμμα, που δεν μπορώ ν' άνη φορώ σαν τή μαμμά. Αδύτη ξέρει και την φορεί λαμπρά. Μά έγώ είμαι πολύ μικρή ακόμα, και μπερδεύομαι άμα κάνω ν' περπατήσω με τήν πελερίνα...

(Περπατεί επιδεικτικά, αλλά κάθε λίγο σκουντοφυλά, διότι πατά τήν μακρυά πελερίνα, που σέρνεται γύρω της.)

Σ' ό όνειρο όμως, έπεριπατούσα ώρατάτα... Δηλαδή δεν έπεριπατούσα, διότι έπληθαινα με τ' άμάξι, κ' εύρέθηκα έξαφνα σ' ό θεωρείον τού θεάτρου. Έφο-

ρούσα εκεί κάτι ώρατα ρούχα, σαν βασιλοπούλα... Νά, έτσι!

(Βγάζει γρήγορα τήν πελερίνα και τήν ποδιά, και μένει με ώρατον φόρεμα τού θεάτρου.)

Όλος ό κόσμος έμένα έκύτταζε, και όλοι έγελούσαν... Ποίος ξέρει γιατί... Τ' όνειρα, βλέπετε, είναι τόσο περίεργα και μιά φορά! Έξαφνα, ν' σου κ' έρχεται βικιστικός-βιαστικός, ένας κύριος, και μου λέγει:

— Γρήγορα! γρήγορα, δεσποινίς Ειρήνη! Γρήγορα σ' ό σκηνή. Έσ' ός περιμένουν ν' άρχίσω ή παράσταση!

Έγώ ετινάχθηκα ίσα μ' εκεί επάνω. — Έμένα περιμένουνε;... ν' κόψω τί;

— Μά, σ' έπια, για τήν παράσταση. Τ' όνειρο πολύ καλά... Έχετε τ' σπουδαιότερο μέρος έσ' ός, θ' κάνετε τή βασιλοπούλα.

— Ό, Θεέ μου! Τ' όνειρό μου που ήταν όλο χαρά, έγινε τότε όλο τρομάρα.

— Καλέ, ποιά παράσταση; Ποιά μέρος; Ούτε είδησι είχα. Φαίνεται ότι το είχα ξεχάσει και μ' έπιασε μια λαχτάρα, ένα καρδιοκτύπι!... Δεν ξέρω κ' έγώ που ήδρα τή δύναμινά σηκωθώ, ν' έβγω από τ' θεωρείο, ν' βάλω σ' ό μαλλιά μου μια κλωνίτσα... νά, έτσι, — ν' άφήσω τήν ουρά της φούστας μου ν' σέρνεται... νά, έτσι, — και ν' βγώ σ' ό σκηνή.

(Έγώ λέγει αυτά, βάζει σ' ό μαλλιά της μια κλωνίτσα, ή όποια πρέπει ν' εύρισκείται κοντά της, επάνω σ' ό τραπέζι. Ξεκουμπώνει μια κόψη της φούστας, και άφηνει ν' πέση ή ουρά της μακρυά, όλα αυτά όμως πολύ γρήγορα.)

Άμα εύρέθηκα σ' ό σκηνή, έμπρός εις τ' άκροατήριον, έκαμα μια ώρατα υπόκλισιν... νά, έτσι, (υποκλίνεται), κ' έπληθισα, όσο μπορούσα π' ό κοντά σ' όν τρύπα τού υποβολέως... νά, έτσι, (τ' έκτελεί). Έτένωσα τ' αυτιά μου... νά, έτσι, μά δεν κατώρθωσα ούτε μισό λογάκι ν' ακούσω... Άκουσα κάτι φωνές, μια φασαρία, κάτι γέλια... Μ' έσφύριζαν; μ' έχειροκροτούσαν; Δεν μπορούσα ν' καταλάβω... Μού ήλθε ν' τους έρωτήσω, άλήθεια, μά... δεν έπρόφτασα. Έκείνη τή στιγμή έξύπνησα, κ' ετινάχθηκα ίσα μ' εκεί επάνω, σαν ν' έγλύτωσα από κανένα μεγάλο κίνδυνο...

Άχ! ήταν όνειρο, και τ' όνειτρον, τ' σφουρίγματα, τ' χειροκροτήματα, ή φασαρία εκείνη...

Μπ'! πάλι τ' ίδια; Γελάτε, βλέπω! χειροκροτείτε; Μά... μά... νά το πιστέψω. Άλήθεια, μου φαίνεται πώς όνειρεύομαι ακόμα.

(Υποκλίνεται και έξέρχεται.) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Στή λίμνη με τ' δένδρα τ' Ισκιερά, Η ροδαλή Δύγη γεμάτη χάρι, Μέσα σ' ό κρυσταλλένια τής νερά, Γέρνει σαν σ' ό καθρέφτη με καμάρι.

Κι' απ' τ' άνθη που σκορπ' ό δροσερά, Τ' άπι' ώμορφα τριγύρω τής τ' άπλώνει, Και τ' λευκά νερά τής ελαφρά Σκεπάζει με γλυκόχρωμο σεντόνι.

— Βασίλισσά σου νάχης Ζηλευτή Τήν ώμορφη Νεραίδα δεν άείζει, Και τί στολίδι σούχει δώση αυτή; Μόνο ή Δύγη σου πάντα σε στολίζει, Κι' ούτ' ή βασίλισσά σου θάταν ταιριαστή!

Με τήν πνοή της — ταΰνιδ τ' άγέρι, — Μουρούρισε, — και ν' καθρεφτιστή Σ' ό έάστερα τής λίμνης γέρνει μέρη.

Μά βλέπει εκεί βαθειά τ' μαγικά Τ' ώρατα τής Νεραίδας τής παλάτια, Που αιώνια τή στολίζουν μυστικά, Με φέγγη που θαμπόνουσε τ' μάτια!

ΑΡΙΑΔΗ Π. ΚΟΥΠΠΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

— Και τ' αγαπ' ό άνιμα, Μαρτίνα, τ' καναρίνια;...

— Ό! πάντοτε, άν και τώρα πολύ λίγος καιρός μου μένει με τ' καναρίνια που διδάσκω...

Έγελάσαμε πολύ και οι δύο με τήν ανάμνησιν εκείνην τών παιδικών μας χρόνων. Η φίλη μου Μαρτίνα είναι τώρα διευθύντρια παρθενωγείου εις τ' έξωτερικόν, άλλ' ή καλή της καρδιά έμενε πάντοτε παιδική και άρελής. Έίχαμε γνωρισθή πολύ μικρές εις τ' χωριό, τήν εποχήν που συιέβαινε ή ακλόουθος ιστορία.

Μίαν ημέραν τής έφερον ό πατέρας της από τας Άθήνας ένα ώρατο κλουβάκι μ' ένα καναρίνι. Φαντάζεσθε πλέον τήν χαράν τής Μαρτίνας, όταν έλαβε τ' δώρον εκείνο. Ούτε με βασίλειον δεν θά το άλλαζε. Έβαζε τ' κλουβί επάνω σ' όν καρέκλα διά ν' βλέπη από κοντά τ' καναρίνι, τ' όμιλούσε, τ' έχαίδετο, — κ' εκείνο δεν τήν έτσιμπούσε. Κ' άθε πρωτό τ' έδινε ένα κουκουναίρι, και τ' καναρίνι τ' άρχιζε από τ' χέρι της με τή μυτίτσα του, τ' βράδου τ' έδινε παξιμάδι. Τέλος πάντων, τ' εκκώμαθε από τήν πολλήν περιποίησιν.

Αυτή ή χαρά έκράτησε αρκετόν καιρόν, αλλά ένα πρωτό, κανένα; δεν ξέρει πώς, ή Μαρτίνα εύρηκε τ' πουλάκι της πεθαμένο μέσα σ' ό κλουβί. Κατ' άρχας δεν ήθελε ν' το πιστεύσει ότι τ' πουλάκι εκείνο που ήταν τόσο ζωηρό και πεταχτό τήν προηγούμενην ημέραν, άπέθανεν έτσι έξαφνα! έπέλεθη όμως,

όταν είδεν ότι, όσον και άν τ' έξέστανε με τ' χεράκια της και τήν άναπνοή της, δεν ήτο δυνατόν ν' ό ζωτανέωση. Έκλαυσε, έχυσε πικρά δάκρυα, αλλά ήναγκάσθη ν' ό πέρη άπέφρασιν. Αυτή ήτο ή πρώτη λύπη της, και δεν τήν έλησμώνησεν από τότε...

Έκαμε τότε τήν κηδείαν τού καναρινιού της, κ' έκάλεσε όλους τούς μικρούς τής γειτονιάς. Έβαλε τ' πεθαμένο πουλάκι επάνω σ' ένα καροτσάκι σκεπασμένο με άνθη και στολισμένο με γιρλάντες από φύλλα, και ή κηδεία έτραβήξε έως τ' περιεσσότερον άνθισμένον μέρος τ' ό κήπου, όπου ή Μαρτίνα τ' έθαψε εις ένα μικρό λάκκο...

Άλλά, όταν επέστρεψε σ' ό σπίτι, πάλιν τήν έπληραν τ' δάκρυα μόλις είδε τ' κλουβάκι άδειο. Και από τότε ήτο διαρκώς λυπημένη και μελαγχολική. Έπληθισαζαν αί έορταί τού Πάτχα.

«Έκαμε τήν κηδείαν τού καναρινιού της.» (Σελ. 197, στήλ. 6'.)

Και μίαν ημέραν ή Μαρτίνα είπεν εις τήν μεγάλην της αδελφόν, τόν Ανδρέαν:

— Άκουσέ με, Ανδρέα... μεθύρις έχομεν τήν Άνάστασιν τού Χριστού. Δεν μ' μπορεί ό Χριστός μας ν' κόψει τ' θαύμα και ν' άναστήσει και τ' καναρίνι μου;

— Ίσως, τής απήντησεν ό αδελφός της. Τ' κακό είναι ότι τ' θαύματα δεν είναι πιά τής μόδας, και δεν γίνονται εύκολα.

— Έγώ όμως θ' άνω τήν προσευχή μου, και θ' περακάσω τόν Χριστό ν' άναστήσει, είπεν ή μικρούλα.

— Δεχίμασε, τής είπεν ό αδελφός της. Η προσευχή πάντοτε ώρειεί.

Τ' βράδου ή Μαρτίνα έσταύρωσε τ' χεράκια της έμπρός σ' ό εικονίσματα, και με τ' δάκρυα σ' ό μάτια είπεν:

— Χριστέ μου, έσύ που αγαπ' ό τόσο τ' μικρά παιδιά, όπως λέγει και τ' Ευαγγέλιον, κάμε μου τήν χάρι που σου

ζητώ, και άνάστησε τ' καναρίνι μου, και τότε ν' άδής κ' έγώ πόσο θ' άγαπήσω τ' παιδάκια, άμα μεγαλώσω... Έκείνο τ' βράδυ έπληξε κ' έκοιμήθηκε ήσυχη, και τ' πρωτό έξύπνησε χαρούμενη και γελαστή, διότι της έβάνη ότι άκουσε τ' φαιδρότατον κελάδημα τού καναρινιού της.

— Μά... δεν είναι άλήθεια, έσκέφθη. Όνειρον είδα, φαίνεται. Νά, τώρα που ξύπνησα, δεν άκούεται τίποτα.

Έπληθισθη όμως γρήγορα-γρήγορα κ' έτρξε σ' ό παράθυρο, όπου της έβάνη ότι είχεν άκούση τήν φωνήν τού αγαπημένου της, και έμεινεν έκστατική, όταν είδε κάτι ν' χοροπηδ' μέσα σ' ό κλουβάκι. Άλλά τ' κλουβί ήταν βαλμένο τόσο ψηλά, ώστε δεν μπορούσε ν' ό διακρίνη. Έφώναξε λοιπόν τή μαμμά της και τήν παρεκάλεσε ν' ξεκρεμάσει τ' κλουβί.

— Έίπε τ' καναρίνι σου... άνεστήθηκε! τής είπεν ή μαμμά της, όταν τής τ' έφερε κοντά. — Έγινε θαύμα!

Η Μαρτίνα έκύτταζε καλά τ' πουλάκι, και τ' έγνώρισε ότι δεν ήτο τ' ίδικόν της, άν και τ' όμοιάζε πολύ. Έρριξε μια ματιά σ' ό μαμμά της, έκούνησε τ' κεφάλι της και είπεν:

— Θαύμα, άλήθεια, είναι, μά τ' θαύμα αυτό τ' έκαμε κάποια μητερούλα που γνωρίζω έγώ πολύ καλά... Σ' εύχριστώ πολύ, μαμμά μου. Τουλάχιστον έτσι, δεν θά είναι άδειο τ' κλουβί μου, και έλπίζω με τόν καιρόν ν' τ' αγαπήσω και αυτό τ' πουλάκι, όπως εκείνο που έχασα.

Ητο πραγματικώς ή μαμμά της Μαρτίνας που είχε κάμη εκείνο τ' θαύμα. Είχεν άκούση τήν προσευχήν τής κόρης της, και ήθέλησε ν' της κάμη τήν καλήν εκείνην έκπληξιν.

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

«Έπληξε τ' μεγάλο ψαλίδι.»

τέσσερες έβδομάδες και δύο ημέρες. Καλέ, που ν' περιμένη ό Αχιλλεύς μας! Γι' αυτό ένα πρωτό έπληξε τ' μεγάλο ψαλίδι τής μαμμάς του και άρχισε ν' κόβη τ' κατσαρά του, μιά έδω και μιά εκεί, όπου έφθηναν τ' χεράκια του. Και ήτον πολύ εύχαριστημένος από τόν αυτό του.

Η μαμμά όμως; — Η μαμμά δεν έμεινε καθόλου εύχαριστημένη όταν είδε τ' αγοράκι της που έγινε τόσο άσχημο, με τ' μαλλιά του άλλου μακρυά και άλλου κοντά!

Ο μαμμάς μάλιστα, διά ν' τον τιμωρήσει διά τήν παρακοή του, διέταξε

Βλέπετε τί ώρατα που είναι; Κόμμα, που δεν μπορώ ν' άνη φορώ σαν τή μαμμά. Αδύτη ξέρει και την φορεί λαμπρά. Μά έγώ είμαι πολύ μικρή ακόμα, και μπερδεύομαι άμα κάνω ν' περπατήσω με τήν πελερίνα...

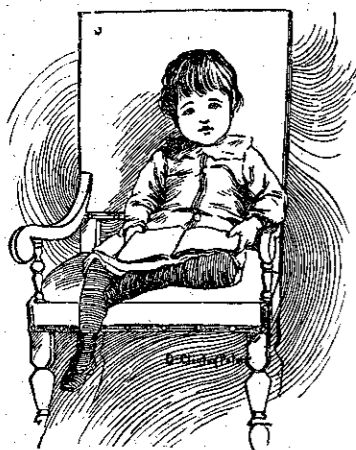
(Περπατεί επιδεικτικά, αλλά κάθε λίγο σκουντοφυλά, διότι πατά τήν μακρυά πελερίνα, που σέρνεται γύρω της.)

Σ' ό όνειρο όμως, έπεριπατούσα ώρατάτα... Δηλαδή δεν έπεριπατούσα, διότι έπληθαινα με τ' άμάξι, κ' εύρέθηκα έξαφνα σ' ό θεωρείον τού θεάτρου. Έφο-

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΑΜΙΛΛΑ ΠΡΑΚΤΟΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ο Πρώτος Διαγωνισμός του κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος, ο οποίος είχε προκηρυχθῆ ἑξάμηνος, λήγει τὴν 30 Ἰουνίου. Ἐπομένως ἀπὸ 1ης Ἰουλίου θάρχησι νέος Διαγωνισμός, καὶ διὰ τὴν προετοιμασθῶν ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μου ἔχουν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαγωνισθῶν εἰς τοῦτον, δημοσιεύω τὴν προκήρυξιν ἀπὸ τώρα.

Τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Πρώτου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶν δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν 30 Ἰουνίου, διότι θὰ χρειασθῆ κιορὸς διὰ νὰ μετρηθῶν τὰ πωληθέντα φύλλα καὶ νὰ εἰσθῆ ἡ θέσις τῶν Πρακτόρων. Ἐν τούτοις εἰμπορῶ νὰ εἶπω ἀπὸ τῶρα ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχριστημένη ἀπὸ τὸν Πρῶτον Διαγωνισμὸν, ἐλπίζω δὲ ὅτι ὁ Δεύτερος θὰ δώσῃ πολὺ καλλίτερα ἀποτελέσματα. Κάθε πρῶτον δύσκολον, λέγει ἡ παροιμία· συνεπῶς τὸ δεύτερον θὰ εἶνε εὐκολώτερον, καὶ εἰς τοὺς παλαιούς Πράκτορας θὰ προστεθῶν τώρα πολλοὶ νέοι, οἱ δὲ πρῶτοι θὰ ἐντείνων τὰς προσπάθειάς των διὰ νὰ πωλήσων ἀκόμη περισσότερα φύλλα.

Καὶ ἐν πρώτοις παλαιοὶ καὶ νέοι πρέπει νὰ ἀναγνώσων μετὰ προσοχῆς τὰς ἐπομένιας ὁδηγίας, διότι εἰ ὅροι μὲς ἐτροποποιήθησιν.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Οἱ Πράκτορες ἐγγράφουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» συνδρομητὰς κατὰ φύλλον, ἧτοι ἀγοραστὰς πληρόνοντας 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ 15 ἐκτεστά τὸ φράγμα ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὅταν εἰς τὸ φύλλον εἶνε διπλοῦν, λεπτὰ ἢ ἑκατοστὰ 30.

Οἱ Πράκτορες ἀναλαμβάνουν τὴν εἰσπραξίν τοῦ ἀντιτίμου ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς των, τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ τὴν διανομὴν τῶν φυλλαδίων, τὰ ὅποια στέλλονται ὑπὸ μίξιν ταϊνίαν πρὸς αὐτοῦς, ἰσάριθμα μὲ τοὺς ἀγοραστὰς των.

Εἰς οὐδένα τῶν ἀγοραστῶν στέλλεται τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας. Διὰ νὰ γίνῃ τούτο, ἀπικτεῖται νὰ προκαταβῆ ὁ ἀγοραστὴς τὸ ἀντίτιμον μίξιν τούλάχιστον ἑξαμηνίας (δραχμάς 4 ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ φρ. χρ. 4,50 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Οἱ Πράκτορες ὅσοι ἔχουν ἐπαρκῆ ἀριθμὸν ἀγοραστῶν, δύνανται βέβαια νὰ στέλλων τὸ ἀντίτιμον τῶν παραγγελιομένων φυλλαδίων προκαταβολικῶς, καθ' ἑβδομάδα. Οἱ ἔχοντες ὅμως ὀλίγους ἀγοραστὰς, ὥστε νὰ μὴ ἀποτελῆται ἐπαρκὴ ποσὸν καθ' ἑβδομάδα, δύνανται νὰ στέλλων, τὸ ἀντίτιμον κατὰ μήνα, ἧτοι ἔχουν πίστωσιν ἐνὸς μηνός.

Τὸν ἐπόμενον μῆνα φυλλάδια ἐπὶ πίστωσιν δὲν στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, ἐὰν δὲν ἐξοφληθῆ ὁ λογαριασμὸς τοῦ προηγουμένου. Τὰ δὲ κατὰ παραγγελίαν αὐτῶν σταλόμενα φυλλάδια εἶνε ὑπ' εὐθύνην των καὶ θεωροῦνται πωλημένα. Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ Πράκτορες δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέφουν φυλλάδια ὡς ἀπώλητα.

Εἰς τ' ἀποτελέσματα, ἐκεῖνοι μόνον οἱ Πράκτορες θὰ λη-

φθοῦν ὑπ' ὄψει, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν ἐξοφλήσῃ τὸν λογαριασμὸν μέρη λεπτοῦ. Οἱ καθυστεροῦντες θὰ ποκλεισθῶν ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸν, καὶ θὰ ἀναφερθῶν τὰ ὀνόματά των καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀποκλεισμοῦ των.

Ὁ ἀπικτετέρος τρόπος ἀπαιτολῆς χρημάτων εἶνε διὰ τὰ χυδραυλικῆς ἐπιταγῆς. Ἐλλείπει τοικυτήρ, οἱ Πράκτορες δύνανται νὰ ἐμβάζουν τὰ χρήματα δι' ἐπιταγῆς συστημένης εἰς χρητονομίσματα καὶ γραμματόσημα ἑλληνικὰ οἱ ἐν Ἑλλάδι, καὶ εἰς χρητονομίσματα καὶ γραμματόσημα τοῦ τόπου των οἱ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ (οἱ ἐν Τουρκίᾳ δύνανται νὰ στέλλων ὀθωμανικὰ γραμματόσημα, ἀλλὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ ὑπολογίζοντες 5 γερὰ γρόσια δι' ἕκαστον φράγμα.)

Ὁ Πράκτωρ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτῆσῃ πῶς φυλλάδια πωλεῖ ἑτέρος Πράκτωρ. Τοικυτὰ ἐρωτήσεις θὰ μένουν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Αἰτήσεις περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, εἴτε ἀπὸ τακτικῶν εἰς κατὰ φύλλον καὶ τἀνάπαλιν, εἴτε ἀπὸ ὁμάδος εἰς μονάδα, ἢ ἀπὸ συνδρομητοῦ εἰς ἄλλον συνδρομητήν, κτλ. εἶνε ἀπαράδεκτοι.

Οἱ ἀγοραστὰς δύνανται νὰ ποκτῆσων, ἂν θέλων καὶ ὅποτε θέλων, ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, (ἐκτὸς τοῦ Λαχείου), καταβάλλοντες ἐρ' ἀπαξ δι' ἐν ἔτος φρ. χρ. ἢ φρ. 1,20. Τὸ ποσὸν τούτο πρέπει νὰ σταλῆ ἔχι ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ Πράκτορος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον αγοράζει τὸ φύλλον.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν προκαταβάλων τὸ ἀντίτιμον μίξιν ἑξαμηνίας, ἀποκοῦν αὐτοδικαίως τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, χωρὶς νὰ προσθέσων τι ἐπὶ πλέον.

Ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἔχῃ ἕκαστος Πράκτωρ ἰδιαιτέρον βιβλίον (τετράδιον), διὰ νὰ κρατῆ ἐν τάξει καὶ ἀκριθεῖα τοὺς λογαριασμούς του καὶ ἀπέναντι ἐμοῦ καὶ ἀπέναντι τῶν ἀγοραστῶν.

Οἱ Πράκτορες πρέπει νὰ γράφουν τὰς παραγγελίας των εἰς ἰδιαιτέραν ἐπιστολήν, δηλαδὴ ἔχι εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιστολήν τὴν ὁποῖαν στέλλουν διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν τῆς Διαπλάσεως. Νὰ μὴ σημειόσων δὲ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ἔτος καὶ τὴν ζήτημὸν φύλλον, — ἔχι τὴν ἡμερομηνίαν των, — καθαρὰ διὰ νὰ μὴ γίνεταί λάθος.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος εἶνε ἀνεξάρτητος τοῦ ἄλλου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος ἐπροκηρύχθη εἰς τὸ 22 φύλλον. Δύνανται τὶς νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο, ἢ εἰς τὸν ἕνα μόνον, ὅποιν θέλει.

Ἡ διάρκεια τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος εἶνε πεντάμηνος. Ἐκχρῆσθη ἀπὸ 1 Ἰουλίου καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν 30 Νοεμβρίου (διότι τὴν 30 Νοεμβρίου, ὡς προαναγγέλει, θὰ τελειώσῃ φέτος ὁ τόμος τῆς Διαπλάσεως, συμπληρομένη, διὰ τῆς ἐκδόσεως διπλῶν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 52 φυλλαδίων, τὴν δὲ 1ην Δεκεμβρίου θάρχησι νέος ἔτος καὶ νέος Διαγωνισμός.)

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ Βραβεῖον τούτο θὰ πονεμῆθῃ πρὸς πάντας ὅσοι ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1904 θὰ ἔχουν διαθέτῃ ἀπὸ 561 φύλλα καὶ ἄνω. Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἡ εἰκὼν, ὅ δὲ διαθέτας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ νὰ κληρονομήσῃ κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῆ ἐν τῷ μῆσῳ τοῦ συμπλέμεντος τῶν ἄλλων εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

(Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτον λάβων μέρος καὶ Μικροὶ Σὺλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων πρὸς πώλησιν φύλλον, τότε θὰ νὰ κληρονομήσῃ χωριστὰ καὶ Κορυ-

φαῖος τῶν Ὀμάδων, ὅπως καὶ εἰς τὸν ἄλλον Διαγωνισμὸν.)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου, ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφεῖου μου ἐκδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλον, τὰ ὅποια διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογισθῆ 40 λεπτὰ δι' ἕκαστην δεκάδα φύλλον, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 30. (Παραδειγματὸς χάριν ὁ διαθέτας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγέλλῃ βιβλία ἀξίας φράγμα 60 (150X40), ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φράγμα 45 (150X30.)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι 30 Νοεμβρίου 1904, θὰ ἔχουν διαθέτῃ ἀπὸ 53 ἕως 560 φύλλα.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἡ εἰκὼν των, οἱ εἰς κοσιπέτῃ πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέτῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπετῆ, ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέτῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλον μ' ἕνα ἢ

περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῆ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τῶν ὁμοειδέων, ὅσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία ὡς ἄνω, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν διαθέτας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ὑπολογισθῆ 30 λεπτὰ δι' ἕκαστην δεκάδα φύλλον, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 25.

Ἐπαινος ὀλοπνεμηθῆ εἰς τοὺς λοιπούς τῆς τάξεως ταύτης ὅσοι θὰ ἔχουν διαθέτῃ τὸ ὑλάχιστον 53 φύλλα, καὶ ὅσοι θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφεῖου μου ἐπίσης ἐκδομένων, ἀξίας 20 λεπτῶν δι' ἕκαστην δεκάδα φύλλον.

Νὰ εἶπω τώρα ὅτι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτον ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβων μέρος ὅσοι οἱ συνδρομηταί, καὶ ὅσοι αἱ συνδρομητριά τῆς Διαπλάσεως, καὶ ταδέλφια των, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον: Τὸ θεωρῶ ὁλοπνεμῆσιν περὶ τὸν ὀ τίτλος «Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως» εἶνε τόσον εὐγενής, ὥστε θὰ ἦτο σκληρότης ἐκ μέρους μου ἂν ἤθελα νὰ στερῆσω τοῦ δικαιώματος οἰονδηποτε ἐκ τῶν φίλων μου, τῶν ὁποῖων ὁ διακαὴς πόθος, τὸ γνωρίζω, εἶνε νὰ τὸν ἀποκτήσων τὸ ταχύτερον! Ἐμπρὸς λοιπόν!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

— Πολλὰ προσκνήματα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, κύριε δάσκαλε, καὶ ὅριστε αὐτὰ τὰ μήλα.

— Τὸν εὐχαριστῶ, πατέρα μου, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ περαχθῆ εἶνε πολλὰ... πάρα πολλὰ...

— Ἔτσι εἶπε καὶ ἡ μητέρα· μὰ ὁ πατέρας εἶπε πῶς θὰ ἐσάκιζαν, καὶ τί νὰ τα κάρωμε;

Ἐστία ἕπο ἀφ' Ἀσπιδος Πασχαλίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ ὀλίγας μόνον λέξεις εἰς ὄλους σήμερον, διότι ἡ προκήρυξις τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ δὲν μὲς ἄρισε πάλιν τόπον.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, αἱ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν καὶ ἐκείων ἀκόμη, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἀπαντῶ σήμερον, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεγές.

Ἄν, ὡς μανθῶν, ἡ φίλη μου Κατίνα Π. εἶπεν ὅτι τὸ ψευδώνυμον τῆς εἶνε Ἀταβύριον Ρόδου, ἠέλησεν βέβαια νὰ στεινευθῆ, διότι εἶνε γνωστὸν ἐν τῷ ψευδώνυμον τούτῳ ἀντικεῖ εἰς φίλον μου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, πρόεδρον τοῦ Σὺλλογου «Νεότης».

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου, Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς [ΕΕ] δύο ὁραῖαι ἐπιστολάς σου καὶ ἐν ἔξοχον εἰκονογραφήμενον διλήτηρον, διὰ τὰ ὅποια εὐχαριστῶ πολύ.

Τρῶντι, Μηλιωτόπουλο, τὸ χωρίον σας εἶνε ἱστορικὸν. Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν εἶδα τὴν φωτογραφίαν σας. Φιλῆσέ μου τὸ ἀδελφάκι.

Ὅρα καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου, Ταπεινὸ Γίασεμ, καὶ θὰ εἶχα τὴν διαθέσιν νὰ σου δώσω εὐσημα, ἂν δὲν ἐσπευδες σὺ νὰ ὀρίσῃς τὸν ἀριθμὸν. Συνήθως τὸ περισσότερα Εὐσημα τὰ πέρνει κανεῖς... ὅταν δὲν τα περιμένει.

Σοῦ ἔστειλα, Κόρη τοῦ Αἰθέρους [Ε] τὸ βραβεῖόν σου. Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομητῆς. Πολὺ ἀπόρησα μὲ αὐτὰ τὰ κορίτσια ποὺ ἀπὸ 12 ἐτῶν θέλων νὰ κάμνουν τὰς μεγάλας δεσποινίδας!

Ἀδύνατον, Πρῶτικῆ τοῦ Μαργαρά· ὁ φίλος σου ἐκείνος θὰ ἠέλησεν νὰ στεινευθῆ. Ἐνός χρυσόδος βέβαια εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐν τῷ Σῆμα ἀπαράλλακτον· ἀλλὰ θὰ ζητήσῃ πολλά, ὅσοι καὶ 10 φράγκα. Ὡστε, βλέπετε, ἡ παραποίησις δὲν συμφέρει.

Πρῶτον πρῶτον ἔλαθα τὸ διπλοῦν Ξεσπαθώμα τοῦ Ἀγγελίου τῆς Νίχης διὰ τὸν νέον Διαγωνισμὸν. Ἀγγελος τῆς Νίχης! Καλὸς οἰωνὸς αὐτὸ τὸ ὄρακλον ψευδώνυμον.

26. — Τὸ ἐν Πάτρεις πτωχῶν παιδίον, τὸ ἐγγραφεὲν προπέρος ὑπὸ τοῦ Σαραγδίου Ἡριδεραίου καὶ πέρυτι ὑπὸ τοῦ Σὺλλογου «Νεότης», μού γράπει συγκινητικωτάτην ἐπιστολήν καὶ με παρακαλεῖ νὰ το συστήσω καὶ πάλιν, μήπως εὐρεθῆ καρμῖα εὐγενῆς καρδιά νὰ το ἀναεὐσῃ καὶ φέτω τὴν συνδρομήν. Τὸ κάμνω εὐχαρίστως, διότι εἶνε καλὸ παιδί καὶ ἀξιοῦστατον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ρεμβάσιον Καρδίου, (Α.Π.Α.) Ταχύποδα Ἀχιλλεῖα (Ν.Μ.Α. κανὲν τῶν ἄλλων δὲν ἦτο ἐὶ εὐθεροῦ) Ἐσφιγρῆ Ἐσπεραν (Κ.Χ.Π. αὐτὸ ἐξέλεκα γράφῃ καὶ ἐν μέρους μου χαριετισμῶ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, τὴν παλαιάν μου φίλην, τὴν ὅποιαν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε· ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ θὰ βιάσῃς: εἰς τὰ ἔχη τῆς;) Διακριθεῖσαν Ἀρακειάδα (Ε.Α. Κ. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· πολὺ μού ἤρρεσεν ἡ ἐπιστολὴ σου!) Μαθητὴν Ἀραγασίου (Ω.Ω. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις!) καὶ Ἀγγέλην ἐν Ζόρφω (Ε.Κ. πάρα πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ καὶ περιμένω συνέχεταν ἀπελεύτητον.)

Ἀλλαγαὶ ψευδώνυμων: Ροδίζουσα Ἀγγή (Σ. Φ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλξοῦν: ὁ Ἰκάρος μὲ τὸ Ἀταβύριον Ρόδου, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίων καὶ Ἀρακειάδα Λαρίσης. — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μὲ τὴν Σφακτηρίαν Σανταράδα, Κάμερον Σὺλδα, Ταπεινὸ Γίασεμ καὶ Ἀθόαν Καρδίου. — τὸ Γαϊδοσάγαθο μὲ τὴν Δίχρημον Φούκιαν, Μέλλορτα Διπλωμάτην καὶ Λαίμαργο Πορτίκιν. — ἡ Ἰδιότροπος Νεάνις μὲ τὸν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἀθθαρίαν Ψυχῆν, Βάδερ Πάουελ, Εἰρωτεύειαν καὶ Πέταλον Ρόδου. — ὁ Θεταλομάγνη μὲ τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν, Αἰμοσταγῆ Χρωσθηρά, Μυροδόλον Χαραυγῆν καὶ Ἀρακειάδα Λαρίσης. — ὁ Μερελικ μὲ τὸ Δὸ-Ρε-Με καὶ Ροδόχρον Βιολέταν. — τὸ Ταπεινὸ Γίασεμ μὲ τὸν Περὶβόλι τῆς Καρδίας, Θεταλομάγνην Κόρην τοῦ Μοριᾶ καὶ Βολιώτικην Ἀρσινίαν. — ἡ Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὴν Ἀθῶαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Περὶβόλι τῆς Καρδίας. — ὁ Πύργος τῆς Πέτρας μὲ τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Λεωμιωτικὸν Ἥλιον,

Κόκκινον Κρίνον, Κίτινον Νεδύριν καὶ Ἀσπρο Ποντικῆν. ὁ Δάσκος δὲ Γάμας μὲ τὴν Ἀγροτικὴν Χάρην, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Κάμερον Πολικὸν Ἀστέρα καὶ Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου. — ὁ Μικρὸς Βολιώτης μὲ τὴν Βολιώτικην Ἀρσινίαν, Θεταλομάγνη καὶ Μικρὸ Πειραιωτάκι. — ὁ Ἐσφιγρὸς τῶν Ἀρτικυθῶρων μὲ τὴν Μυροδόλον Χαραυγῆν, Κόκκινον Κρίνον, Νεκτοκόρακα, Γιουνσιάδα Πηγῆν καὶ Ταπεινὸ Γίασεμ. — τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον μὲ τὸν Λεωμιωτικὸν Ἥλιον, Βούχωνα, Κάπο νε. Ὁσπερα καὶ Ἀργοναυτικὴν Ἐσφιγρῆ. — ἡ Φίλη τῶν Καλῶν μὲ τὴν Νύμφην τοῦ Σηκουάνα, Μίξιν Δόξα καὶ Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα. — ὁ Μεγιστεὸς μὲ τὴν Ἀμαζόνια τῆς Βουλῆρας, Ἀταβύριον Ρόδου, Ζαπτιδά. Ἰδιότροπον Νεάνιδα καὶ Ἀθόαν Καρδίου. — ἡ Βαγνή Νεφέλη μὲ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Ἀμακίαν, Ἐπος Πτεροῦ καὶ Ταπεινὸ Γίασεμ. — ὁ Ζαχαρίας Καθιδουλίνοσ μὲ τὴν Μόνωσον καὶ Ἀεράκι τοῦ Βουνού. — ἡ Ἀργυρὰ Παρολιόνη μὲ τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Μελαγχολικὸν Ἐσφιγρῆν, Παρήγορον Ἀγγέλον, Ἀμακίαν καὶ Κυνόλευκον Σημαίαν. — ὁ Λεωμιωτικὸς Ἥλιος μὲ τὴν Ἐλευκωιάδα Παρθένον, Ἰαπότην τοῦ Μεσολογγίου, Ἀνασσα, Ἐλλάδα καὶ Μαγευτικὸν Δάσος. — ὁ Βαρυσαμάραδος Ζεδε μὲ τὸν Ἐρῶδοπον Δία, Ναυσικῆν, Ροδόκατυλον Πῶν, Ἀνατέλιοντα Ἥλιον καὶ Ἀργυρᾶν Παρολιόνην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Μέλλορτα Διπλωμάτην (δὲν πιστεύω δὲ νὰ χρησιμοποίησων καὶ τὸν νέον γραφεῖον!) Μαγευτικὸν Δάσος, Μικρὸν Βολιώτην (ὄρα καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου!) Ἀγγέλον τῆς Νίχης (ναί, εἶχε συμπλακῆ ὁ πολιτισμὸς μετὰ τοῦ βαρβαρισμοῦ αὐτὸ τὰ λέγει δία!) Ἀσπρὴν Παρολιάν (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου) Κόκκινον Κρίνον (ὁ ὁποῖος; ἐβάλλθηκε νὰ κάμῃ τὰ τετραδιά του 100, καὶ τότε θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον!) Βαρυσαμάραδον Δία (αἱ φίλικαι ἐπιστολαί, αἱ ἐγκάρθια ἐπιστολαί, γράφονται εἰς ὅσα τὰ δυνατὸν ἀπλήν καὶ ὀμιλουμένην γλώσσῃν καὶ ἀκριβῶς διὰ τὴν γράφῃ κανεῖς μὲ χάριν καὶ μὲ φυσικότητα, χρειάζεται ἐξάκρησις!) Ἀμακίαν [ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο χαριτωμένας ἐπιστολάς σου· ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ναί, εἶχα ἐξ ἀκοῆς τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα σου, ὡς λαμπρὸν ἰατρὸν καὶ καλλίστον ἄνθρωπον.) Κορυφαῖον Σπαθὶ (ἂ! πῶς ἤθελα νὰ ἔβλεπα καὶ

